

La moda més eròtica de l'estiu ve de Provença

Carolines, 'mon amour'...

La peça reina de l'estiu ha estat el vestit d'estil provençal, senzill, fresc i còmode; que atorga a qui se'l posa un cert aire d'ingenuïtat i d'innocència. Carolina de Mònaco se'l va posar després de la mort del seu marit, Stefano Casiraghi. La despreocupació del dol i... la moda.

Les aparences no enganyen. Més aviat, fan somniar. I estimar. La moda, que podríem qualificar de ciència de l'aparença, sempre se n'ha encarregat. I si alguna persona se sent enganyada, hauríem de pensar que la mentida és tan bona que qui la propaga es mereix de ser perdonat.

I la moda, entre moltes més coses, ens ha ofert aquest estiu algunes col·leccions de roba femenina, com per exemple aquests vestits estampats d'una sola peça i amb un cert aire provençal que han omplert carrers i platges de noies amb un toc entre nostàlgic i ingenu. Són les anomenades "carolines". Hi ha una autèntica passa de portar-ne, que s'encomana tot-hom qui en veu dur. Bronzejat a banda.

EL DOL DE CAROLINA

Ara, la pregunta és: ¿d'on surt l'epidèmia? Bé, doncs, tot va començar l'estiu passat, pocs mesos després de la mort de Stefano Casiraghi, casat amb la princesa Carolina de Mònaco, esdevinguda el 3 d'octubre de 1990, en un accident a bord d'una llanxa ràpida davant de les costes del Principat.

Després d'això, la princesa es va retirar, amb els tres fills tinguts amb Stefano, al Mas de la Source, també dit Maison des Sources, casa-refugi que havien comprat l'estiu abans, molt a prop del poble de Sant Remi (Provença).

Tota la premsa anomenada "del cor" coincidí a dir, aleshores, de Carolina que "l'expressió del rostre, el seu aspecte físic, fins la seva manera de vestir i de comportar-se" havien canviat. Més concretament, d'aquesta manera de vestir —"sempre porta el mateix vestit"—, en deien "senzilla" i ho atribuïen a un cert "deixament" de la princesa. La veritat és que es veia quasi sempre amb una brusa negra estampada amb floretes blanques i amb espadenyes

La' estil provençal s'imposa també per a la pròxima temporada primavera-estiu.

CARME PUERTOLAS

"La senyora de Sant Remi": Carolines de pessebre

Raymond Amy, un artesà nadalenc d'Aubanha, una població de Provença, es va crear un dia, durant una curta estada a Sant Remi, amb la princesa Carolina de Mònaco, i se li va fer la llum. Això que també se'n diu, de vegades, inspiració.

A l'artesà, se li va acudir de crear una figura en argila natural i pintada completament a mà, imitant la forma de vestir i fins de caminar de Carolina, i la convertí en un nou personatge del típic pessebre nadalenc. Amy, per justificar la seva decisió, va parlar de "bellesa, simplicitat, majestuositat i misteri".

Així, "La dame de Saint-Rémy", nom amb què va ser batejada la figureta a l'hora de comercialitzar-la, va formar part, el Nadal passat, de molts pessebres provençals. Les ulleres fosques, les espadnyes de lona negra amb sola d'espart i el típic vestit provençal, estampat de grisos i la cistella de vímet que Carolina "portava sempre" durant la seva reclusió de dol al Mas de la Source, han quedat immortalitzats per sempre.

J. M.

de lona negra amb sola d'espart, passejant amb bicicleta de muntanya pels jardins i voltants del seu refugi.

En definitiva, és aquest vestit lleuger i estiuec, de tela provençal, que porten ara quasi totes les noies. L'enlluernament que exerceixen les persones de rang en la resta de mortals fa que un vestit així, que Carolina portava per dol, senzill i modest, es converteixi en moda. No debades una important revista del cor afirmava que "la princesa sembla que hagi passat al món dels comuns". Allò que en aquell moment era sinònim de dolor i de soledat és ara sinònim de quotidianitat. "D'una dona —es deia, un any després— d'inigualable bellesa, que vestia amb elegància exquisida i que s'agradava de canviar sovint de pentinat i d'adornar-se amb joies d'enorme valor, ha passat a convertir-se, en prop d'un any, en una dona trista i despreocupada". Despreocupació i... vet aquí la moda.

'NATURE'

La manera de vestir de Carolina de Mònaco va impulsar definitivament la moda provençal.

ARXIU

Així, els departaments de disseny de les grans cadenes de botigues de roba, sobretot juvenil —Zara, Alcaraz, Mango...—, conegudes més aviat per *prêt-à-porter*, es dedicaren a comercialitzar aquest vestit i altres que s'hi inspiressin, a preus força assequibles.

Uns vestits còmodes, frescos, de volt ample i curt, de colors o bé foscos —blau marí, marró i negre—, o bé pastel —blau cel o rosa. Llisos o estampats, amb floretes, llunetes... Malgrat ser d'inspiració provençal, cap no és ben bé allò que s'entén estrictament per provençal. Això sí, se solen anomenar —i no podia ser altrament— "carolines".

La casa Mango, per exemple, en el catàleg de presentació de la passada temporada primavera-estiu —la que s'acaba ara—, etiquetava la col·lecció d'aquests vestits amb la paraula *nature*. I deia: "Tardes càlides de camp, d'estampats suaus i colors tendres. Teixits nobles i naturals que inviten al confort i al relax. Lli 100%, pura seda de la Xina, cotó 100%, finíssimes cretones i llanes fredes de màxima qualitat. Peces per a estimar i somniar".

Juan Carlos, del departament de disseny de Mango, ens explica així el perquè de l'èxit de les "carolines": "El desenvolupa-

“Encarolina't” de la perruquera

Antoine (Jean Rochefort), des dels dotze anys, quan va descobrir la seva líbido gràcies a un pit mig descobert de l'alsaciana que li tallava els cabells, va saber que només es casaria amb una perruquera.

Molts anys després, quan ja era un home fet, va descobrir la perruquera de la seva vida. Més tard va saber que es deia Matilde (Ana Galiena) i poc després es va convertir, per fi, en *el marit de la perruquera*.

Però el dia que la va conèixer Matilde portava un vestit vermell, estampat de flors blanques. I en tenia més: de blau estampat amb roses vermelles i floretes blanques...

Ella, un dia, va dir a Antoine que es volia aprimar amb una recepta a base de cogombre i te fred.

—¿Quina hora és?

—Tres quarts de set.

—Tanquem.

Això va ser dos minuts abans que ell li acarones i besés els pits darrere l'aparador de la perruquera, després de descordar-li la brusa vermella amb què l'havia coneguda, alhora que li deia:

—Si t'aprimes 300 grams et tiro sota un trolebús.

Patrice Leconte, director de *El marido de la peluquera*, ens oferia en aquesta pel·lícula, la projecció d'una fantasia masculina. I havia descobert, abans que Claudia Schiffer, l'erotisme de la roba provençal.

J. M.

Malgrat ser d'inspiració provençal, aquests vestits poden adoptar formes, colors i estampats diferents, que encara els fan més atractius..

CARME PUERTOLAS

ment sempre ha anat unit a un deteriorament del nostre entorn, i és a la darrera d'aquest segle quan ens hem adonat que aquest comportament ens duu a un carreró sense sortida, i per una qüestió de supervivència reclamem més qualitat de vida i tenim un comportament menys agressiu i més humà. Moviments com l'ecologisme tenen cada dia més ressò entre tots nosaltres, i tendim a mostrar-nos menys sofisticats i més espirituals. Paral·lelament, vivim una crisi econòmica i un sentiment generalitzat de desconcert. És en aquests moments que els personatges públics, *top-models* i estrelles, són presos com a punt de referència, i n'imitem la roba, el pentinat, el maquillatge, etc. Si tenim en compte aquests dos punts, no és estrany que aquests vestits de línies suaus i còmodes, amb estampats simples de motius naturals i colors delicats o sobris i, no ho oblidem, portats per Carolina de Mónaco, marquin tendència”.

PRIMAVERA-ESTIU 93

¿Qui va dir que les modes eren molt esporàdiques? De fet, d'esporàdiques, ho són, però no tant. L'estil provençal s'imposa també per a la pròxima temporada primavera-estiu.

Però, si bé aquests vestits es continuaran mantenint, el toc de frescor, de senzillesa i de comoditat d'enguany esdevindrà més genuïnament provençal. I això sense perdre gens aquest aire d'innocència i de

nostàlgia que atorguen a qui en porta.

De la inspiració llunyana passaran a la inspiració més directa. Aquests vestits perdran aquest punt de *deixament* sa, i encara que tindran una certa reminiscència *hippy*, guanyaran un punt de sofisticació.

En aquest sentit, la proposta de l'Institut Espanyol de la Moda (IEM), anomenada “Jardins de Provença”, és ben clara: “Pretenem ajuntar en un sol tema, flors i jardins, que desperten un interès inusual, amb el tema provençal, país de gent meravellós, llengua romànica i paisatge mediterrani”.

Les flors seran flors cultivades, de clima temperat, com ara roses, clavells, geranis, etc. És el vestir clàssic d'estiu per a mar i muntanya. Bàsicament, vestit de cel·lulosa —cotó, lli i viscosa.

Pel que fa als colors, seran primaris, frescos i nets, acompanyats sempre del blanc natural, ni trencat ni òptic.

Quant als articles: plana, sarga, setí i cotó. Amb estampats d'Indianes, Vichy i Toiles de Jouy i dibuixos Liberty, Laura Ashley i flors tapisseres. També portaran ratlles de tota mena per a camises, amb fons blanc multicolor i estil assolellat.

D'altra banda, es caracteritzaran bàsicament per estils de cuina i de roba de casa. Tornem, així, a la natura i als clàssics del camp.

L'estiu que ve, doncs, la moda més eròtica tornarà a venir de Provença. I això és d'agrair.

Joan Mari